עה: כל הזבחים פרק שמיני זבחים

עין משפט
נר מצוה

כו א מי׳ פ״ו מהלכות פרה אדומה ה:
כח ב מי׳ פ״ח מהלכות כלי המקדש ה״ב ופ״ט ה״ד:
כט ג מי׳ פ״ח מהלכות איסורי מזבח הלכה יב
קיש״ע יו״ד סימן שו סעיף ו:
ל ד מי׳ פ״ג מהל׳ תמורה הלכה כ:
לא ה מי׳ פ״ח מהלכות איסורי מזבח הל׳ יב:
לב ו מי׳ פ״ו מהלכות פסה״מ הלכה טו:
לג ז מי׳ שם הלכה כב:

מוסף רש״י

הזאה מחצה כשר ומחצה פסול. ולא מימא הזאה כל שהוא היא דכשרה ומיהו לא יהיו עמה תמורתה פסול, אלא אפילו יש בה תמורתה פסול מכשר (לקמן פ״ב:) בכור אינו נשקל בליטרא. כדכך שהקנמן מוכרין כשר אולין (בכורות לא.) שהקנמן יש בעצמן. כמותר אשם הוא כשלמים בכל מקום: ראכלו בחמור שבהן. כמותר האשם, לכרי כהוה ליה ולילה לפנים מן הקלעים (פסחים צח.) אין מביאין קדשים לבית הספול. אין מגיעין קרבן ביום שיתמעט זמן אכילתו שקבעה לו תורה ונתנו בה לידי ניתר (שם יגו:) מביאין קדשים לבית הספול. לפעמו זמנן מגיעין מוטב מלגתקן לגעיה (שם צח:)

ליקוטים

שייך לעמ׳ קודם

לפחות סבא אשמו לאנו. לשון התוספתא רפ״ו דנזיר, ספק נזיר טמא ספק נזיר טהור אבל נזיר וראי היה, ספק מצורע טמא ספק מצורע טהור אבל מצורע וראי היה. אוכל בקדשים אחר ששים יום, שותה יין ומטמא למתים לאחר מאה ועשרים יום. כיצד, אמרו לו נזיר טמא אתה ואין נזיר טמא מגלח אלא עד שבעה, צא ומנה שבעה הזה ושנה גלח והביא קרבן. מנה שבעה ובקש לגלח, אמרו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר טהור מגלח אלא עד לי׳ צא ומנה עשרים ושלשה להשלים שלשים גלח והביא קרבן. מנה שלשים ובקש לגלח, אמרו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר טהור מגלח אלא על הדמים. כיצד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם (נזיר) טהור אני הרי זו חובה ואם לאו הרי זו נדבה. כיצד תעשה לו להתכיר עליו, מביא פילי של חרס חדושה ונותן לתוכה רביעית מים חיים ומביא שתי צפרים ושחוט את אחת מהן אל כלי חרס על מים חיים, חפר וקברה בפניו ואפורה בהנאה. ומביא חבאת הענף ומתנה עליה ואומר אם טמא אני תטאת מחוטרי ועולה נדבה, אם טהור אני עולה מחוטרי ותטאת ספק, ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שמגורעים מגלחין, ומתנה שלמים ומביא עולת בהמה אחת ומתנה עליה ואומר אם טהור הייתי עולה הראשונה חובה זו נדבה והתטאת הענף ספק מחוטרי, ואם טהור אני עולה הראשונה נדבה זו חובה והתטאת הענף ספק, ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שהמצורעין מגלחין. רבי שמעון אומר לתחרת מביא אשמי תלוגי בידו ומעמידן על שערי ניקנור

נוסחאות רש״י כת״י

אמר רבי בר אמי. פשיטא לי בכור לכ״ע לא מאכלין אותו לגדון. לפיכך אחזו כמותו

מגדיעה ולכסי תניא בכבורות פרק כל פסולין המוקדשין (דף לב.): סמורבו. דקדמיה לן תמורת בכור אינה נאכלת כמותה: אינו נפדה. לגאלת תמורת בכור ולהול קדושתו על המעות: אינו נשקל אלא בליטרא. כדי לגמלם מכרתו וירבו הדמים: רווחא דקדש עדיף. דהא קדמה לן בפסולי המוקדשין (בכורות דף לא.) שהול והגאלת מכירתן לקדש קדושתן מלה על המעות לבית מהן זכה מלותו המין נשקלין בליטרא ולאו נמי מין שהשמיט לבדק הבית דווחא דקדש: אי דלמא דבכור ערוף. ולא דמי לשאר דמי פסולי המוקדשין דאילו אתם הבאת רבי הדמים לאותה קדושה עצמה אבל בכור אם הבי דמים לאו לקדושה בכור אולי ואחיה לאחר דלא מזלגינן בכור קדושה מעות דווחא קדש אחריתי: לאו דמיפדא דאין מסן נשקל בליטרא. אלמא אע״ג דהשתא אחרי אינו ראוי לגמר. ואקשינן בכבור עדיף: אמר קדושות ואני נופין. אנחנו נגאלנו לבכור המעורב בגאלתו לבכן מן הקדש דדמי אנחים לא מזלגינן בבכור שבאו לבדק הבית ובכור המעורב בגאלתו לבכן ולא לבקדש מעות דווחא דקדש: אי קדושות ואני נופין. אנחנו